

Naapurini oli porannut asuntojemme väliseinään pieniä reikiä, ja hän katseli minua niistä, ja kuvitteli etten tiennyt tajunnut mitään. Joskus pidin hänelle esityksen ja riisin rintaliivit ja kaikki muutkin vaatteet. Joskus leikin lattialla kuollutta ihan sen takia, että näin välittikö hän minusta. Toisinaan yritin etsiä reikiä ja katsoa jos näkisin myös hänen puolelle, mutta toistaiseksi en ollut nähnyt ja toivoin ettei naapurissa mitään nähtävää olisikaan, ettei minulta jäisi mitään mielenkiintoista näkemättä. Uskoin että naapurissa oleva mies oli asunut jossain vaiheessa elämänsä Rovaniemellä, hän puhui Joulupukista niin arvostavaan sävyyn vaikka oli heinäkuu. Tai elokuu, en ollut vaihtanut kuukautta kalenterista. Kesä oli muutenkin niin lyhyt, että jos vain jotenkin pystyin hidastamaan ajan kulumista niin olin valmis siihen. Aamulla se mies tuli pyytämään jos ottaisin olohuoneeni seinältä yhden taulun pois, ja minä otin. Mies oli ruma, ja hän puhui epäselvemmin kuin kuvittelin. Ja hän oli kotoisin varmasti jostain ihan muualta kuin kuvittelin. Minulle tuli omituinen tunne, että hän osasi tehdä taikatemppuja sulavasti, niin ettei tarvinnut myötähäpeässä pelätä tempun epäonnistuvan. Minulla ei ollut paikkaa seinältä poistetulle taululle. Kokeilin jos se mahtuisi makuuhuoneen seinälle, se mahtui ja sopi hyvin, mutta en jättänyt sitä seinälle. Kuvittelin että taululla oli tunteet, eikä se välittäisi olla makuuhuoneessa kun oli jo tottunut olohuoneeseen. Mutta olin iloinen, että naapurini pystyi katselemaan minua esteettä, ja ihmettelin miksei hän ollut puhunut asiasta aikaisemmin minulle mitään, jos se oli kuitenkin vaivannut häntä. Lähdin keskellä yötä katsomaan naapurinmiehen taikatemppuja. Olisin halunnut nähdä sellaisen jossa nainen sahattaisiin kahtia, mutta hänellä ei ollut avustajaa saatavilla siihen aikaan. Oli pakko tyytyä korttitemppuihin. Ne olivat tylsiä, siitähän huolimatta, että mies oli taitava. Mutta nykyään vaadittiin huomattavasti enemmän kaikelta kuin pelkkä ihan hyvä. Mieskin oli vähän tylsiä, hän hoki toistuvasti olevansa väsynyt. Ja minä kysyin jos saan polttaa sisällä. Se onnistui. Poistuin vasta aamulla omaan asuntooni, ja olin huolissani ettei vain kukaan nähnyt minua ja luulisi jotain. Yhtenä päivänä mies oli muuttanut pois. Laitoin taulun takaisin olohuoneen seinälle. Miehen auto oli varmasti sammunut johonkin valtatielle ja sudet olivat syöneet häntä. Luin lehdestä että jollekin oli tapahtunut sillä tavalla, ja olin varma että se tämä sama mies. Miltä tuntuisi joutua susien raatelemaksi? Olisiko kuolema lopulta helpotus kauhun ja pelon jälkeen?